

ואלה שמות...

למרות הגזרות, באופן תמוה -
 אף על פי כן נוע תנוע!
 הגזרות לא הפריעו לעמנו לפרות
 וכאשר יענו אותו כן ירבה ויפרוץ.

בני ישראל המציאו אז סלוגן,
 שאף בימינו משתמשים בו כהוגן.
 גם אם קשה, נזקוף החזה:
 "עברנו את פרעה, נעבור גם את זה".

לפרעה הייתה תוכנית בעתודה,
 את העם להחליש בצמצום הילודה.
 ציווה על המיילדות שפרה ופועה
 גזרה איומה, כך על פי השמועה:

"בסיום כל לידה תבדקו את המין,
 זה לא מסובך, המידע די זמין.
 אם בן זכר הוא, דינו למיתה,
 ואם היא בת, שתזכה לבריתה".

שפרה ופועה לא ספרו את פרעה,
 ועם ישראל שמר את זרעו.
 לפרעה הן סיפרו בהתאם להנחיות,
 שהנשים העבריות יולדות כמו חיות:

ואלה שמות בני ישראל,
 הבאים מצרימה בחסות האל.
 וימת יוסף וכל אָחיו,
 וכל הדור ההוא אחריו.

שמות האחים מצוינים כאן שוב,
 למרות שגם בחייהם מְנָאָם הכתוב.
 להודיע חיבתן שנמשלו לכוכבים,
 כמו זהב על איש עשיר במיוחד חביבים.

ובני ישראל פרו וישרצו
 וירבו ויעצמו, רק לגדול הם רצו.
 בכל לידה שישיה, ובלי כל הפלה,
 תעשו בעצמכם חשבון ומכפלה...

ויקם מלך חדש על מצרים
 (את הקלפי לביטחון ספרו פעמיים)
 אשר לא ידע את יוסף
 (כוונות רעות החל הוא חושף):

"הבה נתחכמה לו פן ירבה"
 (ויאכלנו כעשב על ידי הארבה).
 אם תהיה מלחמה יש חשש ממשי,
 שבנו יילחמו כגיס חמישי".

פרעה חשב על פתרון ישים:
 וישימו עליו שרי מיסים.
 על בני ישראל הטיל הוא מס
 (היום האויב הוא החמאס).

מעבר לכך הוסקו מסקנות,
 ויבן לפרעה ערי מסכנות.
 יהודים בנאים? תשאלו, מה פתאום!
 למצרים הם בנו את רעמסס ופיתום.

ויעבידו מצרים את ישראל בַּפְּרֶךְ,
 הגוף נשבר מהראש עד הַיֶּרֶךְ.
 עבודה קשה בחומר ובלבנים
 (גם לעבודה בשדה מתכוונים).

"מהרגע שאנו מקבלות הקריאה,
את הכביש אנחנו חורשות בקריעה.
אבל כשאנחנו מגיעות לאירוע,
התינוק כבר לא שם. נשמע הזוי, אה?"

וילך איש מבית לוי,
בן בחשאי לעולם הוא הביא.
אשתו מגומא הכינה תיבה,
התינוק בה הניחה בלי מזון בקיבה.

ותרד בת פרעה לרחוץ ביאור
(קדם הגנה מרחה על העור),
ותרא את התיבה בתוך הסוף,
ובתוכה תינוק שעשה לה פרצוף.

ויגדל הילד ותקרא שמו משה,
מן המים נמשה (חרוז די קשה).
איש מצרי הוא חיסל ללא שום היסוס,
כי לעבד עברי עשה הוא מנחוס.

די מהר לפרעה התגלה העניין,
משה בתגובה ברח למדיין.
"התינשאי לי?" הפציר בעלמת חן,
וציפורה, בת יתרו, השיבה לו "הן!"

ותלד בן ותקרא שמו גרשום,
כי גר הייתי, קשה לי לנשום.
משה רציני, לא חומד לו לצון,
היה רועה ליתרו את הצאן.

בפרשת שמות באופן מרשים,
ייצוג חזק לגבורת הנשים.
יוכבד, מרים, שפרה ופועה,
בת פרעה וציפורה, מכולן הישועה.

ויום אחד במדבר בחורב,
ראה משה סנה בוער ואליו התקרב.
"של נעליך מעל רגליך,
שליחות רצינית מוטלת עליך.

רא' ה ראיתי את עוני עמי,
לחץ כבד, ממש לא סתמי.
לך והצג לפרעה הדרישה,
את בני ישראל להוציא לפרישה."

משה מנהיג מזן די צנוע,
ניסה להשתמט באופן כנוע.
בהתלבטות של משה האל ממש חש,
את המקל של רבנו הפך לנחש.

וגם את ידו הפך למצורעת,
הוכחה חותכת ומאוד משכנעת,
ואם עוד סימן ידרשו בחושדם,
מים תהפוך ביבשת לדם.

משה התחמק (רצה כבר לישון):
"אנוכי כבד פה וכבד לישון."
איך זה יהיה מנהיג מגמגם?
- "אהרון אחיך אותך יתרגם".

משה העלה הדרישות החריגות,
ופרעה גלגלו מכל המדרגות.
את מה שלמלך פרעה אירע,
נקרא עוד שבוע בפרשת וארא...

אייל לר

